

«Χαίρε, σκηνή του Θεού και Λόγου»

Με την απόδοση της Δ' Στάσης των Χαιρετισμών της Υπεραγίας Θεοτόκου, ολοκληρώσαμε σήμερα, αδελφοί μου, τον Ακάθιστο Ύμνο, που αποτελεί το απόσταγμα της αγάπης, της τιμής και της ευγνωμοσύνης των Ορθοδόξων Χριστιανών στην μεγάλη Μητέρα μας Παναγία. Και μεταξύ των άλλων μοναδικών Αρχαγγελικών Χαιρετισμών ακούσαμε τον Γαβριήλ να χαιρετίζει την Κυρία των Αγγέλων ως «σκηνή του Θεού και Λόγου». Παραδέχεται δηλ. ότι η Παναγία έγινε ο τόπος όπου εσκήνωσε ο Υιός και Λόγος του Θεού και κυφορήθηκε ο Σωτήρας του κόσμου Ιησούς Χριστός. Άραγε, η επιλογή αυτή του Θεού στο πρόσωπο της Παναγίας ήταν τυχαία; Μήπως ήταν χαριστική;

Η Παναγία μας δεν επιλέχθηκε τυχαία από τον Θεό και δεν εντάχθηκε στο σχέδιο της Θείας Οικονομίας χωρίς λόγο. Αυτό συνέβη γιατί στο πρόσωπό της συμπυκνώνονταν τέσσερις κορυφαίες αρετές, που την κατέστησαν ικανή και άξια της μεγάλης της αποστολής. Η πρώτη μεγάλη αρετή της ήταν η αξεπέραστη πίστη της. Αυτή η πίστη δοκιμάστηκε, θα λέγαμε ότι πέρασε από εξετάσεις, όταν ο απεσταλμένος του Θεού της μετέφερε το θέλημά Του· να γίνει η κατά σάρκα μητέρα του Θεανθρώπου. Τότε κάμφθηκαν όλες οι αμφιβολίες και υποτάχθηκαν στην σιωπή της πίστης. Μπορεί να μην εννοούσε στην πληρότητά τους τα λόγια του Αγγέλου, πίστευε, όμως, στην αγαθότητα και στην δύναμη του Θεού. Αυτή η πίστη της δεν κλονίστηκε όταν δοκιμάστηκε στο καμίνι του πόνου και της θλίψεως, βλέποντας τον Υιό της να ταπεινώνεται και να οδηγείται επί του Σταυρού. Ήταν βέβαιη, πίστευε ακράδαντα, ότι ο Θεός έχει το σχέδιό Του και ο Χριστός πορεύεται εκούσια στην οδό του πάθους και της θυσίας.

Η επόμενη μεγάλη αρετή της Παναγίας ήταν η Αγνότητά της. Εγκωμιάζοντας αυτή την αγνότητα ο Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας, παρομοιάζει την Παναγία με την Κιβωτό της Παλαιάς Διαθήκης, η οποία έμεινε ακέραιη και αβλαβής από την καταστροφή του κατακλυσμού: «όπως η Κιβωτός που έσωσε τον άνθρωπο από το ναυάγιο της οικουμένης δεν έλαβε η ίδια μέρος στις συμφορές και προσέφερε στο ανθρώπινο γένος τη δυνατότητα να συνεχισθεί, το

ίδιο συνέβη και με την Παρθένο· διατήρησε τη σκέψη Της τόσο άθικτη και ιερή, σαν να μην είχε αποτολμηθεί ποτέ στη γη καμιά αμαρτία, σαν να ήταν όλοι συνεπείς σ' αυτό που έπρεπε, σαν να έμειναν πιστοί στην κληρονομία του παραδείσου. Ούτε καν αισθάνθηκε πραγματικά την κακία που ξεχύθηκε σ' όλη τη γη...»¹

Η τρίτη σπουδαία αρετή της Θεοτόκου ήταν η ταπείνωσή Της. Δεν καυχήθηκε ποτέ για την απίστευτη Θεϊκή τιμή που έγινε στο πρόσωπό Της. Δεν ζήτησε ποτέ πρωτεία και τιμές δίπλα στον ανυπέροβλο Υιό Της. Δεν επεδίωξε ρόλο πρωταγωνιστικό στην διοίκηση και στην διάρθρωση της πρώτης Εκκλησίας. Η Παναγία έμεινε στο περιθώριο, διδάσκοντας όλους με το ταπεινό Της φρόνημα, με την συνετή στάση Της, με την κραυγάζουσα σιωπή Της. Αυτή η ταπείνωση έγινε ο ισχυρός μαγνήτης που είλκυσε πάνω Της τον Ίδιο τον Θεό. Εκείνη που προσκυνούν οι ουρανοί και η γη, που υμνολογούν οι Αγγελικές Δυνάμεις, που η Εκκλησία μας αναγνωρίζει ως την Τιμιωτέρα των Χερουβίμ και ενδοξότερα ασυγκρίτως των Σεραφείμ, χαίρει αυτής της υψίστης τιμής επειδή ήταν και παρέμεινε πάντα ταπεινή.

Η τέταρτη μεγάλη αρετή Της, που Την κατέστησε σκηνή του Θεού και Λόγου, υπήρξε η υπακοή Της. Θα μπορούσε να αρνηθεί το θέλημα του Θεού και να μην αναλάβει αποστολή που πιο βαριά και υψηλή δεν ανέλαβε, ούτε και θα αναλάβει άνθρωπος στη γη. Αφού κάμπει ταχύτατα τις φυσιολογικές ανθρώπινες αναστολές, αποδέχεται το θέλημα του Θεού με τον λόγο τη υπακοής Της: «ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου»² Η υπακοή Της την καθιστά άξια της μεγάλης αποστολής Της και ευεργέτιδα του ανθρωπίνου γένους, καθώς με την ελεύθερη και αβίαστη αποδοχή του Θεϊκού μηνύματος, έγινε η απαρχή της πραγματοποίησης του σχεδίου της Θείας Οικονομίας για την σωτηρία των ανθρώπων.

Σκηνή του Θεού και Λόγου, αγαπητοί μου, καλούμαστε να γίνουμε όλοι όσοι πιστεύουμε στον Κύριο Ιησού και επικαλούμαστε την προστασία της Παναγίας στην ζωή μας, γιατί μόνον έτσι θα δικαιώσουμε την θέση μας μέσα στην Εκκλησία και θα χαράξουμε τον δρόμο προς την σωτηρία. Εκείνη, η Θεοτόκος, δείχνει τον τρόπο για να θρονιαστεί στις καρδιές μας ο Ιησούς Χριστός. Και αυτός ο τρόπος δεν είναι άλλος από την βαθιά και καρδιακή πίστη σε

¹ Αρχιμ. Καλλιστράτου Λυράκη, «Η Θεομήτωρ», σελ. 209

² Λουκ. 1,38

Εκείνον, την αγνότητα και καθαρότητα του βίου μας, την ταπείνωση και την υπακοή στο θέλημα του Θεού. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.